

Thuis

'Een kerstboom? Ik weet het niet. Het heeft zo weinig zin hier.' Bij het zien van de teleurgestelde uitdrukking op het gezicht van haar man, haalde Diana haar schouders op. 'Het is toch zo?' 'Ik zie het probleem niet.'

'Ik had me er zo op verheugd om deze kerst al in ons nieuwe huis door te brengen. Heb je gezien wat ik wilde doen met de kerstversiering? Een enorme boom in de hal en in iedere kamer een kleine. En allemaal in een andere stijl, die past bij de inrichting van de kamers.'

'Er komt iedere dag een kamer bij in die denkbeeldige villa van jou.'

Het klonk schamper en ze keek hem verbaasd aan. 'Jij wilde dit toch ook? We zijn er al jaren mee bezig en we hebben er zo lang voor gespaard.'

'Ja, maar voor jou is het wel heel erg belangrijk. Je bent erdoor geobsedeerd.'

'Dat is niet waar. Het is een droom die eindelijk werkelijkheid gaat worden. Hier hebben we al die jaren naar toe gewerkt. Dan mag ik er toch wel intensief mee bezig zijn?'

'Het gaat bij jou alleen nog maar om spullen.'

Hij gaf haar geen kans daar tegenin te gaan en liep de kamer uit. Diana keek hem verbaasd na. Wat had hij ineens? Die villa was echt een droom van hen beiden geweest. Ze hadden de eerste jaren van hun huwelijk en daarvoor toen ze nog samenwoonden, avonden gepraat over hoe hun huis-voor-altijd eruit zou zien. Hoe ze daar een gezin zouden stichten en hoe ze daar nog zouden wonen als ze oud en bejaard waren en kinderen en kleinkinderen altijd welkom waren. Want die kinderen moesten er ook komen. Eerst het huis, dan kinderen. Dat was de planning geweest. En nu ze allebei tweeëndertig waren, begon de tijd te dringen. Dat wist hij toch ook? Hij was zo mogelijk nog actiever dan zij geweest in de zoektocht naar het ideale huis. Hele zaterdagen reden ze rond in de dorpen waar ze zouden willen wonen, ondertussen speurend naar bordjes die aangaven dat het huis te koop was, waarna hij direct op zijn smartphone opzocht wat de vraagprijs was.

Ze fronste. Dat was al even geleden trouwens. Wanneer was hij daarmee gestopt? Wilde hij het huis niet meer? Ach, dat kon niet. Zeker nu niet. Als ze nog wilden verhuizen voor hun eerste kind geboren werd, moesten ze echt gaan opschieten. Maar dat wist hij nog niet. Dat had ze hem willen vertellen als ze in die villa woonden die ze bijna gekocht hadden. Maar ze konden het niet eens worden over de prijs en uiteindelijk was de verkoper afgehaakt.

Diana hoorde de buitendeur slaan. Was hij nu zonder haar gedag te zeggen naar zijn werk gegaan? Het zat hem blijkbaar wel hoog. Maar ze zag het echt niet zitten om in dit huis moeite te doen om het te versieren. De grote boom van haar dromen paste hier niet in. En in elke kamer een andere boom had weinig zin als je beneden alleen een smal gangetje en een kleine huiskamer met open keuken had. Er was gewoon geen lol aan om hier de boel te versieren. Het zou nooit zo mooi worden als de voorbeelden die ze verzameld had. Ze had plakboeken vol met plaatjes uit tijdschriften en daarnaast had ze een pinterest-account aangemaakt waar ze honderden plaatjes had gepind. Af en toe zag ze door de bomen het bos niet meer, maar dat gaf niets. De hoofdzaak was duidelijk. Alles mooi, nieuw en stijlvol. In haar nieuwe huis geen krassen op de vloer, geen gebruikssporen op de tafel die nog van Marks ouders geweest was. Alles zou perfect zijn. En als het huis klaar was, zou ze aan de babykamer beginnen. Ze had al een aantal voorbeelden van kamertjes met prachtige thema's als uitgangspunt.

Nee, ze moesten echt verhuizen, want hier was gewoon niet genoeg plaats. De grote slaapkamer hadden ze zelf, en die stond al knap vol, met de driedeurskledingkast en het grote bed. Mark gebruikte de tweede slaapkamer als studeerkamer, dus ze zouden het kleine kamertje als babykamer in moeten richten. Daar paste net een bedje en een commode in. En misschien een stoel om op te zitten als ze een voeding moest geven. Maar niet de mooie comfortabele tweezitsbank die ze al had uitgezocht. Die paste zelfs in zijn eentje amper in dat kamertje.

Nee, het moest gewoon gebeuren.

Ze schrok op uit haar opstandige gedachten toen de telefoon ging.

Tien minuten later zat ze in de auto, onderweg naar haar oma. Eigenlijk had ze het jaarlijkse kerstbezoekje aan oma dit jaar afgezegd. Met de smoes dat ze het te druk had, maar eigenlijk gewoon omdat ze een pesthumeur had vanwege het misgelopen huis. Maar ja, nu haar moeder ziek was en haar tante ook al afgezegd had, moest ze wel. Het zou ook sneu zijn als het arme mens helemaal niemand op bezoek kreeg.

'Dag lieverd!'

Het arme mens was helemaal zo zielig niet, besepte Diana, toen haar oma haar vrolijk tegemoet liep. Oud, ja, natuurlijk, ze naderde tenslotte de tachtig. Maar ze was nog behoorlijk fit en helemaal bij de tijd.

'Wat fijn dat je er bent! Zo jammer dat je moeder ziek is, maar het is niet anders. En nu hebben wij meer koekjes.' Oma grinnikte. 'Dat mag ik van je moeder niet zeggen. Maar ik vind die kerstkransjes te lekker om te bewaren tot na de kerst.'

'Ik ook.'

'Ga zitten. Wil je thee of koffie?'

'Thee.' Ze werd de laatste tijd misselijk van koffie. 'Zal ik even helpen?'

'Welnee, dat kan ik wel zelf. En voor de gezelligheid hoef je ook niet mee te lopen, want ik hoef niet ver weg.'

'Het is niet groot, nee.'

'Maar wel handig. Ik kan me hier tenminste nog helemaal zelf redden.' Oma zette de kopjes op tafel.

'Je hebt nog wel hetzelfde servies', constateerde Diana.

'Natuurlijk. Tenminste, een deel daarvan. Het is maar goed dat je opa destijds een hele partij gekocht heeft, want er is inmiddels heel wat gebroken. Maar wat ik nog heb, is natuurlijk wel meeverhuisd. Dat zijn de kleine dingen die ervoor zorgen dat ik me thuis voel.'

'Mis je je oude huis niet? Je hebt er zo lang gewoond.' Het huis van haar oma, met alle herinneringen die eraan vast zaten, was juist een van de redenen geweest voor de droom van het huis-voor-altijd.

'Sinds ik met je opa trouwde, ja. Maar het zijn maar stenen en hout. De herinneringen zitten in mijn hoofd.'

'Maar het was je thuis...' Diana beet op haar lip. 'Het is niet mijn bedoeling om je verdrietig te maken, oma, maar ik verlang zelf juist zo naar een echt huis.'

'Je woont toch in dat leuke huisje in de Voortstraat? Is dat geen echt huis?'

'Het is geen thuis. We hebben het destijds gekocht voor een prikkie en het aardig opgeknapt, maar het is nooit de bedoeling geweest om er lang te blijven.'

'Och ja, het droomhuis... Ik dacht dat jullie iets gekocht hadden?'

'Ja, wij ook. Maar de verkoper besloot op het laatste moment dat hij echt de vraagprijs wilde hebben en geen cent minder. En dat was net iets te veel voor ons.' Althans, dat was het volgens Mark. Zelf had ze het er wel voor over gehad. Maar hij had gezegd dat het echt niet kon. Nam ze hem dat kwalijk? Ja, eigenlijk wel. Het was het perfecte huis voor hen geweest.

'Och, wat jammer. Zat er veel verschil tussen? Je hoort soms dat het op duizend euro misloopt. Dat is een hoop geld om zomaar uit te geven, maar als je denkt in honderdduizenden, vind ik het altijd zo sneu dat het daarop breekt.'

'Nee, het was wel wat meer. We zouden geen geld meer gehad hebben voor verbouwingen.' En daarmee was het geen droomhuis meer geweest, want er moest nog heel wat aan gebeuren wilde het zo worden als ze in gedachten had gehad. Mark had dus gewoon gelijk gehad. Waarom had ze dat niet eerder beseft?

Haar oma knikte. 'Nee, dan gaat het niet. Maar gelukkig hebben jullie een dak boven jullie hoofd. Dat huis komt er echt wel.'

'Ik weet het niet. We zoeken al zo lang en we moeten nu toch opschieten, want...' Diana zweeg. Daar kon ze nog niet over praten. Mark wist het nog niet eens.

Maar oma kon goed raden en doorzag het meteen. 'Ben je in verwachting?'

'U kunt wel een geheim bewaren, toch?'

'Natuurlijk! Het is zeker nog heel pril? Oh, wat geweldig dat ik het als eerste weet! Kind, wat heerlijk!'

Oma's enthousiaste reactie deed haar goed, maar Diana kon niet helemaal verbergen dat ze er niet helemaal blij mee was.

'Wat is er? Jullie wilden toch kinderen?'

'Ja, maar ik wilde eerst een huis.'

'Het leven laat zich nu eenmaal niet plannen. En je hebt een huis.'

'Ik weet dat het klinkt alsof ik een verwend kreng ben, maar ik wilde dat andere huis, dat droomhuis. Daar wil ik zwanger zijn, kinderen krijgen en grootbrengen, oud worden.'

'Kind, het zijn maar stenen...'

'Het zou thuis zijn.'

'Home is where the heart is. Vrij vertaald: waar mijn hart ligt, ben ik thuis. Ken je die uitdrukking?'

'Ja, maar dat is precies wat ik bedoel. Ik wil iets voelen bij een huis, het moet mijn thuis zijn. Dat heb ik bij ons eigen huisje niet.'

'Dat is niet wat ze bedoelen, lieverd. Heb ik je ooit wel eens verteld dat ik in het begin een enorme hekel had aan dat grote huis van mij?'

'Dat meen je niet. Dat huis is juist de reden waarom ik...'

'Daar was ik al bang voor. Maar ik wilde daar helemaal niet wonen. Ik kom uit een eenvoudig arbeidersgezin. Eigenlijk trouwde ik boven mijn stand. De familie van je opa was een stuk rijker dan wij. Ze waren het er dan ook niet mee eens dat we trouwden en ze dreigden hem te onterven en zijn toelage in te trekken. Maar we hielden van elkaar, dus het kon ons niet schelen. We huurden ergens een klein flatje en ik ben nog nooit zo gelukkig geweest als daar. Ik herinner me onze eerste kerst nog alsof het gisteren was. Geld voor een boom hadden we niet, maar ik kocht een kandelaar en een dikke rode kaars en daarom heen legde ik een paar kleine dennentakjes. Ik was er zo trots op!'

Diana's blik gleed naar de kandelaar op tafel. Een rode kaars en dennentakjes. Oma had die altijd staan met Kerst, maar ze had nooit geweten waarom.

Oma lachte. 'Nee, niet die kandelaar. Onze eerste kandelaar is jaren geleden een keertje gebroken. Maar dat geeft niet. Want als ik deze zie, denk ik aan die eerste.'

'Het gaat niet om de spullen, maar om de herinneringen. In je hart...'

'Juist. En toen we in dat grote, nare huis trokken, waar ik het de eerste maanden helemaal niet naar mijn zin had, was het mijn eenvoudige kandelaar, met een nieuwe rode kaars en verse dennentakken, die ervoor zorgde dat ik me er thuis voelde tijdens de kerst. Net zoals mijn gebloemde kopjes me hier in mijn bejaardenflatje nog het gevoel geven dat ik thuis ben en grote potten thee zet voor mijn dorstige jongens...'

Ze hoorde zijn sleutel in het slot omdraaien. Gelukkig, hij was thuis. Ze was even bang geweest dat hij zo boos was vanwege haar gedrag dat hij niet meer thuis zou komen. Wat had ze dan moeten doen?

'Diana?'

Ze liep naar de gang. 'Ik ben hier.'

'Waarom zitten de gordijnen zo potdicht?'

'Omdat ik je wilde verrassen.'

Ze duwde de huiskamerdeur open en trok hem naar binnen. 'Ik heb toch maar een kerstboom gekocht.'

Hij glimlachte. 'Met ingebouwde lampjes?'

'Nee, gewoon een goedkope, die waarschijnlijk voor de kerst al kaal is, net als ieder jaar. Je zult dus moeten helpen met het uit de knoop halen van onze oude lampjes. Ook net als ieder jaar.'

'Dat klopt.' Hij trok haar naar zich toe en kustte haar. 'Lief van je. Ik weet hoe graag je het anders zou willen.'

'Misschien had je wel gelijk. Ik ben geobsedeerd. Nee, ik was geobsedeerd. Want ik ga mijn best doen om het anders aan te pakken.'

Hij zuchtte. 'Dat is fijn om te horen. Ga even zitten. Ik heb slecht nieuws.'

'Wat is er? Ik blijf liever staan.' Ze legde zijn arm, die hij teruggetrokken had weer over schouder.

'Zo. Hou me vast. En vertel het maar.'

'Dat huis... zal even moeten wachten. Onze grootste klant is failliet. De komende maanden zullen heel moeilijk worden. Ik denk dat we het wel gaan redden, maar ik kan me nu geen nieuw huis veroorloven. Ik ben zelfs bang dat we ons spaargeld moeten aanspreken om het te overleven.'

Diana voelde de tranen branden achter haar ogen, maar ze slikte een paar keer om het te verbergen.

'Dat geeft niet. Echt niet.' Ze haalde diep adem. 'Ik heb ook nieuws. Goed nieuws.'

'Wat dan?' Zijn stem klonk gesmoord.

'We krijgen een kindje.'

'Oh...'

'Ben je er niet blij mee?'

'Ja wel, heel blij zelfs. Maar heb je niet gehoord wat ik daarnet zei? We kunnen nu geen nieuw huis kopen. En dat wilde je zo graag. Een thuis hebben voor we een kindje krijgen.'

'Ons kind zal een dak boven zijn hoofd hebben en dat is al meer dan heel wat kinderen kunnen zeggen. En we hebben een thuis. Thuis is waar we samen zijn, herinneringen zitten in ons hoofd, in ons hart. Niet in stenen.'

's Avonds, toen de lampjes uit de knoop gehaald en in de boom geklemd waren, toen de niet zo stijlvolle mengelmoes van ballen er in hing en toen de scheve piek er op stond, zat Mark tevreden op de bank.

'Toch is het best een mooie boom. Maar volgend jaar kunnen we vast wel zo'n boom met ingebouwde lampjes kopen en allemaal nieuwe ballen in de nieuwste kleur.'

'Misschien wil ik dat wel niet.' Diana glimlachte, en stak de dikke rode kaars die in een kandelaar op tafel stond aan.

'Leuk, die kaars. Het doet me ergens aan denken.'

'Mij ook. En iedere keer als ik hem aansteek zal ik het me herinneren: waar mijn hart ligt, ben ik thuis.'